

РЕШЕНИЕ

№ 4848

гр. София, 15.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 22.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Велина Димитрова, като разгледа дело номер **661** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 172, ал. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба от Г. Р. Г., като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е Заповед № 36770/26.11.2012 г. на началника на група АНД в ОПП-СДВР, с която на Г. Р. Г. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена при съществено нарушение на административните правила и в противоречие с материалноправни норми - отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Иска се отмяната на заповедта.

Ответникът – началникът на група АНД в ОПП-СДВР изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед № 36770/26.11.2012 г. на началника на група АНД в ОПП-СДВР на Г. Р. Г. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4. Видно от обстоятелствената част на обжалваната заповед с влезли в сила наказателни постановления на жалбоподателя са отнети 45

контролни точки, обстоятелство, което се доказва от представените и приети като доказателства по делото наказателни постановления – НП № 30195/02.04.2003 г. (отнети 7 контролни точки), НП № 59493/17.06.2003 г. (отнети 10 контролни точки), НП № 77802/05.08.2003 г. (отнети 2 контролни точки), НП № 52414/10.06.2004 г. (отнети 6 контролни точки), връчено на лицето на 26.07.2004 г. НП № 56467/13.06.2005 г. (отнети 10 контролни точки), НП № 36770/04.04.2006 г. (отнети 6 контролни точки), връчено на лицето на 09.05.2006 г. и потвърдено с влязло в сила решение на Софийския районен съд от 30.06.2006 г. и НП № 43191/19.04.2006 г. (отнети 6 контролни точки), връчено на лицето на 09.05.2006 г. и потвърдено с влязло в сила решение на Софийския районен съд от 30.03.2007 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

В чл. 171 от ЗДвП са посочени принудителните административни мерки, които се прилагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Съгласно чл. чл. 171, т. 4 от ЗДвП изземва се свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4. Съгласно чл. 157, т. 4 от ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за правоуправление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. Това е и принудителната административна мярка наложена на жалбоподателя в настоящото производство. Съдът намира, че наложената принудителна административна мярка е законосъобразна. Правилно е приложена нормата на чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Налице са предпоставките за прилагането на посочения текст – видно от представените и приети по делото доказателства – 7 броя наказателни постановления, които са влезли в сила НП № 30195/02.04.2003 г. (отнети 7 контролни точки), НП № 59493/17.06.2003 г. (отнети 10 контролни точки), НП № 77802/05.08.2003 г. (отнети 2 контролни точки), НП № 52414/10.06.2004 г. (отнети 6 контролни точки), връчено на лицето на 26.07.2004 г. НП № 56467/13.06.2005 г. (отнети 10 контролни точки), НП № 36770/04.04.2006 г. (отнети 6 контролни точки), връчено на лицето на 09.05.2006 г. и потвърдено с влязло в сила решение на Софийския районен съд от 30.06.2006 г. и НП № 43191/19.04.2006 г. (отнети 6 контролни точки), връчено на лицето на 09.05.2006 г. и потвърдено с влязло в сила решение на Софийския районен съд от 30.03.2007 г. Следователно, наказателните постановления са влезли в сила, със същите са отнети посочените в тях контролни точки и при съобразяването на това обстоятелство административният орган е издал обжалвания административен акт. При условие, че не са ангажирани доказателства за отмяната им по реда на чл. 63 от ЗАНН, в качеството си на властнически актове, издадени от компетентен изпълнително-разпоредителен орган, наказателните постановления са породили за адресата си определените наказателноправни последици. В производството пред настоящата инстанция се упражнява контрол за законосъобразност по отношение на заповедта, с която се налага принудителната административна мярка, но не и по отношение на законосъобразността на наказателните постановления. В тази връзка и съдържащите се основни доводи в жалбата за незаконсъобразност на наказателните постановления не подлежат на

обсъждане в производството пред настоящата инстанция. Оспорваната заповед е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2 и 4 и т. 5, б. „а” се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Със Заповед № Из-1393/09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи началникът на отдел „Пътна полиция” в СДП е упълномощен да издава заповеди за прилагане на принудителни административни мерки.

От събраните в рамките на административното производство доказателства, които съгласно чл. 171, ал. 1, изр. от АПК имат сила и пред съда се установява, че на жалбоподателя са отнети повече от 39 контролни точки. След като съществува надлежно съставен акт за установяване на административното нарушение, компетентният орган не може да подлага този факт на съмнение. Той има правомощието да наложи или да не наложи принудителната административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП. В конкретния случай, началникът на АНД в ОПП в СДВР е преценил, че целта на закона ще бъде изпълнена с налагането на мярката и тази негова преценка не подлежи на съдебен контрол. С оглед изчерпване лимита на контролните точки, жалбоподателят е загубил придобитата правоспособност за водач на МПС и е бил длъжен да върне свидетелството си за правоуправление в съответната служба на МВР (аргумент от чл. 157, ал. 4, вр. с ал. 1 от ЗДвП, вр. с чл. 2 и § 1 от ПЗР на Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат, издадена от министъра на вътрешните работи (отм.). Няма спор, че жалбоподателят не е изпълнил това свое задължение, продължил е да осъществява правнорегламентираната дейност в пряко нарушение на закона, поради което на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП, вр. с чл. 7 от Наредбата, компетентният административен орган е издал заповед за прилагане на принудителна административна мярка "изземване на свидетелството за правоуправление на моторно превозно средство". Съгласно чл. 4 от Наредба № I-139 от 16.09.2002 г., отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление, а съгласно чл. 5, ал. 2 при налагане на наказания за нарушения, посочени в чл. 3, в наказателното постановление се отбелязва броят на отнетите контролни точки. Следователно отнемането на съответния брой точки настъпва по силата на закона (чл. 157 ЗДвП), т. е. ex lege, при което в тази му част наказателното постановление не подлежи на съдебен контрол. Първо - защото отнемането на контролните точки е негативна правна последица от влизане в сила на наказателното постановление, с което водачът е признат за виновен в извършване на административно нарушение по ЗДвП и второ - защото, с оглед направеното оспорване на самото наказателно постановление, би се стигнало до разрешаване на спор, който още не е възникнал. В контекста на гореизложеното не могат да бъдат споделени поддържаните доводи за незаконосъобразност на приложената принудителна административна мярка с оглед изтекла погасителна давност по отношение на всички извършени нарушения. Отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на съответното наказателно постановление, а възстановяването им се извършва по реда, предвиден в чл. 158 от ЗДвП и Наредба № I-13 от 12.02.2003 г. за условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение на водачите на моторни превозни средства за частично възстановяване на отнети контролни точки, издадена от министъра на вътрешните

работи. Цитираната нормативна уредба предполага нарочна процедура за възстановяване на отнети контролни точки, по отношение на които институтът на погасителната давност по ЗАНН е неотносим. Съгласно чл. 157, ал. 4 от ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на МВР. Отнемането на контролните точки е релевантен факт, наличен и установен пред решаващия съд, с чието проявление възниква публичното право на административния орган да приложи принудителна административна мярка, като из земе свидетелството за правоуправление на цитираното в заповедта основание с цел да преустанови извършваното правонарушение. Следователно, при издаването на заповедта не са били допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка, издаден е от компетентен орган. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган. Възражението на Г. Р. Г. за липса на фактическо основание за прилагане на принудителната административна мярка, поради наличие на правоизключващ факт - служебно възстановяване на контролните точки до първоначалния максимален размер, на основание чл. 158, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, също е неоснователно. Разпоредбата на чл. 158, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, в приложимата редакция ДВ, бр. 43/2002 г. прогласява, че броят на точките за потвърждаване валидността на свидетелството се възстановява: 1). чрез частично увеличаване с 1/3 от първоначалния брой точки след преминало допълнително обучение, но не повече от веднъж за срок от 1 година; 2). служебно, до максималния размер, 2 години след последното нарушение, за което на водача са отнемани точки. А съгласно чл. 157, ал. 5 от ЗДвП лице, което е загубило правоспособност да управлява МПС в резултат на отнемане на всички контролни точки, има право отново да бъде допуснато до изпит пред съответните органи за придобиване на такава правоспособност, но не по-рано от 6 месеца от датата, на която е върнато свидетелството. При тази законова регламентация, възстановяването на контролни точки се извършва по реда, предвиден в чл. 158 от ЗДвП (редакция ДВ, бр. 43/2002 г.) и Наредба № I-13 от 12.02.2003 г. за условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение на водачите на МПС за частично възстановяване на отнети контролни точки, издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 20 от 4.03.2003 г., в сила от 5.04.2003 г. Граматическото, логическо и систематическо тълкуване на нормите на чл. 158, вр. с чл. 157 от ЗДвП налага извод, че възстановяване на контролните точки е допустимо при частичното им отнемане, до първоначалния максимален размер (арг. чл. 158, ал. 2 от ЗДвП), но не и в случаите на пълно изчерпване на определения им лимит (чл. 157, ал. 4, вр. с ал. 3 и ал. 1 от ЗДвП). В последната хипотеза, водачът губи придобитата правоспособност и възстановяването ѝ може да стане единствено по реда на чл. 157, ал. 5 от с. з - с полагане на изпит за придобиване, но не и посредством някой от способите за възстановяване на частично отнети контролни точки. Нелогично е да се приеме, че при частично отнемане на контролни точки водачите са длъжни да преминават допълнително обучение, а при изчерпване лимита на контролните точки и загубване на правоспособността за упражняване на дейността, правата им могат да бъдат служебно възстановени с изтичане на 2-годишен срок. Идеята на служебното

възстановяване по чл. 158, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е да се поощрят шофьорите да бъдат изрядни и не допускат нарушения на правилата за движение по пътищата; но не и да се признае отново правоспособност на водач на МПС. Следва да се има предвид още, че изпълнението на процедурата по чл. 158, ал. 1 от ЗДвП изисква отразяване на факта на възстановяване на точките в съответните регистри, което не е доказано по делото - чл. 5 от Наредба № I-139/16.09.2002 г. При тези данни съдът намира, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените в чл. чл. 171, т. 4 от ЗДвП предпоставки. По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и наличието на претенция за разноски от страна на жалбоподателя, съдът счита същото за неоснователна.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Г. Р. Г. срещу заповед № 36770/26.11.2012 г. на началника на група АНД в ОПП-СДВР, с която на Г. Р. Г. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4, като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ